

TERUG UIT TANZANIA

“...Zonder onderwijs bereik je niks.”

Veertien leerlingen van het Erfgooiers College brachten een bezoek aan Tanzania.

Van 22 oktober tot 2 november bezocht een groep van 14 leerlingen en twee docenten van het Erfgooiers College het Afrikaanse continent. Ze waren in Mwanza, Tanzania. Deze reis past helemaal in het straatje van de Unescoschool. De leerlingen werden daar rondgeleid door de voorzitter van Stichting Support Schoolfees die zoveel mogelijk Tanzaniaanse kinderen de kans wil bieden om naar school te gaan. De Huizer leerlingen zullen ook acties organiseren waarmee ze geld ophalen voor dit mooie doel. Tessa de Jong uit 5 havo, Frédérique van Esterik uit 5 vwo en Ruben Smik uit 4 havo blikken samen met Rick Boers, begeleider en docent economie/M&O, terug op hun belevenissen.

“De reis was heel erg leuk. We hebben de verschillen gezien tussen Nederland en Afrika en een shock meegemaakt. Vooral bij het bezoek aan scholen en ziekenhuizen daar. Het was ingrijpend om te zien hoe het onderwijs daar is. We gingen met een groep leerlingen die elkaar niet zo goed kende op reis. Uiteindelijk werd het een heel leuke groep”, vertelt Ruben. Rick zegt daarop: “Er waren wel wat voorbereidende bijeenkomsten geweest zodat de leerlingen elkaar al hadden ontmoet. De band ontstond heel natuurlijk zodat wij als begeleiders (docent aardrijkskunde, Roos Terhorst, was de andere docent die mee was, red.) ook in de groep konden gaan staan en niet erboven. Dat maakte het voor ons zelf ook leuker.” Frédérique zegt: “Het leukste was de safari, ons bezoek aan Big Rock, de natuur en de verschillende scholen en ziekenhuizen waar we zijn geweest. De verschillen die je dan ziet... De kinderen daar zijn helemaal super blij om naar school te gaan. Ze zijn enorm gemotiveerd. In Nederland heeft bijna iedereen wel een ziektekostenverzekering, maar daar niet. Ze hebben met ons vergeleken heel weinig en toch zijn ze heel blij met wat ze hebben. We waren ook in een kerkdienst waar werd gedanst en we waren op een school waar de leerlingen ook slapen. Ze gaan maar een of twee keer per jaar naar huis.” Rick haakt daarop in: “Ze wonen honderden kilometers verderop. Je ziet dat ze het financieel zo veel minder hebben dan wij. In een klas zaten wel 60 tot 70 leerlingen. Boeken hadden ze wel, maar een PowerPointpresentatie laten zien wordt lastig.” Tessa zegt: “De leerlingen op de private school spraken Engels en droegen een uniform, maar op de public schools was dat wel even anders. Daar communiceerden we door middel van het geven van high fives, gebaren, handen schudden en gezichtsuitdrukkingen. Ook hadden we wel wat Swahili geleerd. Daarmee braken we het ijs en we hebben gezongen. Een schooldag duurt daar wel van 8.00 tot 17.00 uur. Op de private school zongen ze een Engelstalig lied voor ons en wij een Nederlandstalig lied voor hen. Op die school zaten er in een klas zo’n 40 leerlingen. De leeftijden van de leerlingen onderling in een klas kunnen verschillen. Sommigen zijn later ingestroomd omdat hun ouders in eerste instantie het schoolgeld niet konden betalen.” Rick laat weten dat de volgorde waarin de leerlingen in Tanzania de stof voorgeschoteld

krijgen anders is dan in Nederland. Op de basisschool leren ze bijvoorbeeld al over de stelling van Pythagoras terwijl dat hier pas op de middelbare school aan de orde is. “Ook hoe de schooldag in Tanzania wordt vormgegeven, is anders dan bij ons. De leerlingen staan keurig in rijen en zingen met elkaar het volkslied. Sommige leerlingen hebben van thuis niet veel discipline meegekregen en daarom neemt de school dat stuk over. Er zijn onder de leerlingen ook wezen en half wezen”, voegt hij eraan toe.

Blij met weinig

Ruben krijgt de vraag voorgeschoteld wat hij nu eigenlijk heeft geleerd van deze reis. Hij denkt even na en zegt dan: “We zouden in Nederland heel blij moeten zijn met wat we hebben. De leerlingen hier zijn verweende nesten. We zeuren over onbenullige dingen.” Tessa vult aan: “We waren in een ziekenhuis waar een vrouw beviel van een baby. Ze hadden daar niet eens paracetamol of morfine. Ook zagen we dat een baby werd gevaccineerd. We mochten daar gewoon met z’n allen bij zijn. Hier in Nederland zou dat nooit mogen. Je zag de moeder na de prik gewoon helemaal ontspannen. Ook hebben we wel kinderen met bolle buikjes gezien. Die ontstaan vanwege eiwittekort. Ze wassen zich in de rivier en je ziet dat mensen vanwege de warmte ’s avonds laat en ’s ochtends heel vroeg de straat op gaan.” Frédérique benoemt nog eens het volgende: “De mensen daar zijn zo blij terwijl ze weinig hebben en ze vonden het alleen maar leuk dat we kwamen.” Rick vertelt dat de interactie tussen de Huizer leerlingen en die in Mwanza heel goed op gang kwam. “Onze leerlingen gingen gewoon de klas in, bleven niet voor het bord staan, maar raakten in gesprek met de leerlingen van de school. Ze keken in hun schriften. Vanaf dag een verliep dat al soepel en ze deden het op een goede manier. Sommige leerlingen daar waren wel wat verlegen. Onze leerlingen vroegen dan of ze het vak leuk vonden of hoe de docent was. Via een potje voetbal kon er ook gemakkelijk contact worden gemaakt. De Huizers hebben

nog tegen de lokale voetbalclub gespeeld. Omgekeerd stelden de Tanzaniaaners vragen over de beugel die een van de meisjes draagt en werd er aan hun haren, vingers en huid gevoeld. Het niveau van het Engels van de kinderen van de private school was overigens niet slecht. Ze zagen er ook prima uit. Op de publieke school zag je wel leerlingen rondlopen zonder schoenen of met oude kleding aan”, aldus de docent.

Minder plezierig

De leerlingen maakten ook wel dingen mee die minder plezierig waren. Toch wogen die niet op tegen de positieve ervaringen. Tessa vertelt: “We zouden aan het eind terugvliegen naar Dar es Salaam en daar nog een dagje naar het strand gaan om te ontspannen. De avond van tevoren, kregen we te horen dat de vlucht was gecancelled. Toen moesten we in plaats van een paar uur vliegen, een busreis van 24 uur maken. De airco in de bus deed het niet en de koffers stonden gewoon tussen de stoelen. Uiteindelijk waren we om 16.30 uur in Dar es Salaam waar we ui-

Hommes werkt daar. Achter de voordeur worden toch veel kinderen ingezet als huishoudelijke hulp. Er gebeurt daar stiekem wel het een en ander. Terre des Hommes zit daar niet voor niets.”

Contrast

Het werk dat Stichting Support Schoolfees doet, is erg belangrijk. Kunnen ouders het niet betalen, dan gaan kinderen in Tanzania niet naar school. Met het uitzicht op een baan is het ook niet bijzonder fraai gesteld. Er is in Tanzania gewoon te weinig werk. “We hebben een project bezocht waar ze mensen aan het werk proberen te helpen. Daar zagen we ook mensen die een universitaire opleiding hadden genoten, maar geen baan hadden. Je hebt mensen die op straat stof gaan vegen en we zagen iemand die op een heel kleinschalige manier zeepjes verkocht. Stichting Support Schoolfees steunt voornamelijk leerlingen op privéscholen en enkelen op publieke scholen.” Rick vertelt wat hem met name opviel toen hij in Tanzania was. Hij zegt: “We leven hier in een prestatie maatschappij; daar doen we zelf ook aan mee en misschien slaan we er zelfs wel in door. De mensen hier hebben ook altijd haast. Daar is het heel anders. In Tanzania genieten ze meer dan hier. Ze weten dat het morgen voorbij kan zijn, maar dat kan hier ook zo zijn.” Frédérique vindt: “Onderwijs in Afrika is echt belangrijk. De leerlingen hebben dan kans op een betere toekomst.” Tessa zegt: “Ze hebben veel meer kansen om

Het leggen van onderling contact verliep soepel. (Foto's: Rick Boers)

ensoep kregen en een paar uurtjes gingen slapen voordat we naar het strand gingen.” Ook maakte Tessa mee dat er een heel groot, eng beest bij haar bed zat. Gelukkig had ze wel een klamboe. De docenten moesten het beest komen verdelen. Rick en Tessa konden niet vertellen om wat voor beest het ging. “Het was aardig groot en het was waarschijnlijk uit de toiletput omhoog gekropen”, zegt Rick. Ondanks het feit dat een paar mensen een beetje ziek waren geworden (koortsig, bloedneus vanwege het per ongeluk innemen van een extra malariatablet), kon iedereen toch gewoon aan alle activiteiten meedoen. Frédérique zegt: “We kregen bijna elke dag rijst met kip te eten. Dat werden we wel zat, maar de ananas en watermeloenen waren heel lekker.” Dan zegt Rick nog: “Je ziet ook niet alles wanneer je daar bent. Terre des

iets te bereiken dan wanneer ze niet kunnen lezen of schrijven. Zonder onderwijs bereik je niks.” Daarop reageert Rick met de woorden: “De kennis en vaardigheden die ze op school leren, hebben ze de rest van hun leven nodig. Engels spreken en kunnen rekenen zijn belangrijk wanneer je bijvoorbeeld zeepjes (aan toeristen) gaat verkopen. Ook leren kinderen sociale vaardigheden op school en hoe ze zichzelf moeten presenteren of voor zichzelf kunnen opkomen. Dat geldt ook voor leerlingen in Nederland.” Tot slot zegt Rick nog: “De reis was zo’n succes dat er een grote kans is dat we dit volgend jaar weer gaan doen.”

Acties en donaties

Op dinsdag 12 december zullen de 14 leerlingen tijdens een presentatieavond informatie geven over hun bezoek aan Tanzania. Het wordt een gezellige fundraisingavond die op het Erfgooiers College zal plaatsvinden. Iedereen is welkom, ook mensen van buiten de school. Kaarten kosten Euro 5,- voor volwassenen en Euro 2,50 voor kinderen. De volledige opbrengst is voor Stichting Support Schoolfees. Lekkere hapjes en drankjes, mooie muziek en verkoop van producten uit Tanzania zullen voor het verenigen van het nuttige met het aangename zorgen. Aankomende is gewenst en kan via e-mail: BOS@erfgooierscollege.nl. De Facebookpagina is nog steeds in de lucht en verder zal er in juni 2018 een actiedag worden georganiseerd op school. Deze maand is er al geld opgehaald via een stiegeldactie bij de Jumbo in Driebergen. Wie liever rechtstreeks geld overmaakt, kan dit doen via: www.supportschoolfees.org Stichting Support Schoolfees, Naarden NL43INGB0006818540

Ruben, Frédérique, Tessa en Rick deden verslag van de reis die veel indruk op hen maakte. (Foto: Suzan Oostwouder)